

Хоп, Вълкът дошъл.

– Какво?

– Ами царят – ето какво, ето какво. Трябва да се скрия, да не може да ме открие.

– Е, добре!

Завел го Вълкът при една дупка. Сложил го в дупката. Всичките Вълци – отгоре му. Покриват го Вълците.

Царят търсил, търсил – не може да го открие. Взел огледалото – хоп, Видял го при Вълците.

Станал момъкът, отишъл.

– Е, какво бе? Видя ли ме?

– Видях те. Беше при Вълците.

– Ами, намери ме.

– Още имаш ли?

– Имам.

На другия ден се обажда на царя и отива при мечката. Мечката също.

Царят търси. Ха тук, ха там – не може. Взел огледалото, гледа го при мечките.

Взима на другата сутрин, отива при царя. Пак също.

Трето – ще ходи при заека. Заекът го взел, та при зайците, в дупката. Сложил го при зайците.

– Ха така – казал, – зайците да са отгоре.

Отишъл. Пак така. Царят:

– Ти – казва – беше при зайците.

– Брей, къде да се скрия?!

– Имаш ли още къде?

– Имам.

Отишъл при рибата. Хвърлил се в морето. Свалили го чак на дъното. Всичките риби се върнали да си вземат въздух. Едните риби в морето, другите – горе.

Търсил го царят, търсил, брей – не може да го открие.

– Чакай да видя – казал – в морето!

Вдигнал огледалото, гледа – Всички долу. Казал:

– Ето къде е – казал – на дъното!

Излезнал той. Отишъл при царя.

– Абе царю, намери ли ме?

– Е, няма да те намеря! Чак на дъното в морето те видях.

– Е, намери ме.

– Още имаш ли?